

Familjer från Syrien en del av det svenska samhället

artikel av Tommy Rydén

Människor med en familjebakgrund från Syrien har varit en del av svenskt samhällsliv, inte minst Jönköping, sedan mitten av 60-talet. Det finns exempelvis mer än 80,000 syrisk-ortodoxt kristna i Sverige.

Själv har jag de senaste fem åren lärt känna ett antal av dem som personliga vänner och imponerats av deras gästvänlighet och kultur. Inte så sällan finner man att många av dem är entreprenörer med egna företag.

Inbördeskrig rasar sedan ett par år tillbaka i Syrien och lidandet är enormt i landet. Ändå upplever nog många av oss konflikten som avlägsen, en av många och frågan ställs varför man ska bry sig som svensk.

Som jag ser det finns det i vart fall tre goda anledningar till varför man ska bry sig om det lidande som sker i Syrien och även fråga sig huruvida den rapportering vi ser i nyhetsmedia verkligen ger en fullständig bild av situationen. Sanningen brukar man säga är det första som offras i ett krig.

Människor dödas i Syrien varje. Det kan vara släkt och vänner till restaurangägaren vi talar med när vi ska ha vår lunch, eller syrianer vi möter på andra mötesplatser i samhället. Det är alltså vänner och arbetskamraters släkt och vänner vi talar om. Det är minoriteter som de kristna som kommer i kläm än mer i denna konflikt. De har ingen milis och deltar inte i inbördeskriget, ändå är det deras kyrkor och församlingsmedlemmar som drabbas av terrorism och hot. Men även andra minoriteter står inför en akut hotbild, som Shia and Alawiter. Den nuvarande regeringen må ha sina brister, det ska inte förnekas, men har i vart fall intagit en sekulär attityd och önskat dämpa religiösa och etniska konflikter.

Media förmedlar en alltför förenklad bild av vad som sker i Syrien. Det intryck man ges är att de "goda" rebellerna kämpar mot en idel ondskefull regeringsida, där den senare ofta benämns som "regim" istället för regering i syfte att skapa känslan av att de helt saknar stöd i landet. Att presidenten Bashar al-Assad och hans hustru hyllades världen över som relativt progressiva till dess att upproret, med understöd från utlandet såsom militär underättelsehjälp från England (BBC, 3/8 2012) och USA (Financial Times, 2/8 2012) samt införsel av utländska legosoldater (SvD 22/12), inleddes har man bekvämt nog glömt bort nu. Inte heller tänker man på det att väpnade revolter i den delen av världen, eller någonstans för den delen, har följts av mänskliga eller utökade medborgerliga rättigheter. Nej, det vi sett är istället radikaliserings som i Egypten, sekteristiska inbördeskrig som i Irak och införandet av sharia-lagar i grundlagen i Afghanistan som knappast främjar mänskliga rättigheter. En planerad transport av vapen till rebellerna i Syrien stoppades för en tid sedan av USA då man befarar att dessa en dag kan vändas mot deras egna styrkor, som skett i Irak (The Guardian, 8/2 2013). Precis som med de tidigare oroshärdarna vill man närmast väl optimistiskt lyfta fram någon obskyr oppositionsgrupp bestående av intellektuella eller akademiker som varande talesmän för det nya "demokratiska" Syrien som de säger ska följa. Erfarenheterna från vad som skett hittills gällande den "arabiska våren" är dock den att dessa intellektuella snabbt sveps åt sidan när de radikala krafter som krigat, inte så sällan efter religiös eller klantillhörighet, strider om makten.

Det tredje goda skälet till varför man ska bry sig som svensk medborgare är det att

radikaliseringen där borta slår åt två håll, även mot svenska intressen. Författaren Magnus Sandelin visade i sin bok "Jihad - svenskarna i de islamistiska nätverken" (Reporto Förlag, 2012) att man har rekryterat aktivt bland ungdomar i svenska förorter till dessa konflikthärdar och det har framkommit att detta sker även i fallet Syrien, och att man uppmanat till våld även på svensk mark (SvD, 26 november 2012).

Undersökningarna visade att det skett under religiös täckmantel men att personerna ifråga har en brokig bakgrund och knappast ska ses som representativa för vanliga troende muslimer. Den vanlige medborgaren vill inte leva i skräck utan i fred. Men vilka konsekvenser får denna vrede och möjliga krigstrauman när dessa unga människor en dag återvänder tillbaks hit och ska leva som vanliga svenssons? Är det ens möjligt när krigandet var olagligt och ingen myndighet bistår med psykologisk uppföljning? En radikaliserings i Mellanöstern hotar även freden i området om radikala krafter sätter agendan eller att det blir en fristad för olika inbördes stridande grupperingar som exporterar konflikterna till grannländerna. Med detta följer även stora flyktingströmmar som vi kanske inte alltid hanterar så bra.

Den enda lösning som kan ge någorlunda bra garantier för framtiden är ett eldupphör, att dialog inleds och att denna dialog inkluderar den sittande regeringen. Medlaren kan vara internationell och i FN:s regi men det måste ske utan övrig utländsk inblandning så långt det är möjligt. Ett blodigt maktövertagande skulle bara leda till mer blodspillan i framtiden.

Publicerad i Internetupplagan av tidningen "Jönköping Nu" 21/2 2013.